

Bemærkninger til forslaget

Dette beslutningsforslag er en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 130 fra folketingsåret 1996-97, se Folketingstidende, forhandlingerne s. 7172 og 7990, tillæg A s. 5440 og tillæg B s. 1115, og beslutningsforslag nr. B 45 fra folketingsåret 1997-98, 1. samling, se Folketingstidende, forhandlingerne s. 1353 og 3215, tillæg A s. 1346 og 1348 og tillæg B s. 226, samt beslutningsforslag nr. B 68 fra folketingsåret 1999-2000, se Folketingstidende, forhandlingerne s. 5256 og 7639, tillæg A s. 4615 og 4617 og tillæg B s. 677.

»Loven skal være ærlig og retfærdig, tålelig, efter landets sædvane, passende og nyttig og tydelig, så at alle kan vide og forstå, hvad loven siger.«

Sådan lød det allerede i Jyske Lov fra 1241. Men eftertiden har ikke været venlig ved den danske lovgivning, som til stadighed er blevet mere uklar, forvirrende og bureaukratisk. Dette gælder også miljølovgivningen.

Den offentlige regulering har efterhånden fået et sådant omfang, at virksomhederne og borgerne i snart hver en handling støder på regler og forskrifter og barrierer, som begrænser dem i deres udfoldelse. Reglerne er blevet så mange og så komplicerede, at der hver dag er borgere og virksomheder, som må give op over for systemet.

Det er derfor nødvendigt med en gennemgribende reform af miljølovgivningen, hvis lovgivningen skal virke efter hensigten. Lovgivningen skal bygges klart, logisk, systematisk og grundigt op, og der skal i større udstrækning anvendes mål- og rammestyring.

Forslagsstillerne tager afstand fra de mange bemyndigelser, der gives til miljømyndighederne. De er ofte meget vidtgående og åbner for en meget varierende retshåndhævelse.

Forslaget er grundlæggende i overensstemmelse med regeringens eget mål om regelforenkling. Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 26. oktober 1999 har finansministeren således udtalt, at »man selvfølgelig aldrig [må] opgive ambitionen om at gøre reglerne klare«. Det må naturligvis også gælde love og regler på miljøområdet.

Men den nuværende regering valgte at gå i en stor bue uden om miljøområdet i dens lovsaneringskampagne. Det er ikke overraskende, når man tager i betragtning, at den nuværende socialdemokratiske miljø- og energiminister har skabt et af de mest regeltunge og bureaukratiske ministerier. Statsminister Poul Nyrup Rasmussen lovede dog i forbindelse med debatten den 21. maj 1996 om forespørgsel nr. F 44 om foreneligheden mellem lovgivningen inden for blandt andet planlægnings- og miljøområdet og bestemmelserne i grundlovens § 72 og § 73, at han ikke ville udelukke, at regeringen i næste runde kunne se på Miljø- og Energiministeriets område.

Forslagsstillerne vil gerne opfordre regeringen til snarest at tage fat på denne næste runde. Evan Jensen, daværende formand for Kommunernes Landsforening, og Thorkild Simonsen, tidligere borgmester i Århus Kommune og indenrigsminister, har i et indlæg i Berlingske Tidende den 1. april 1997 blandt andet udtalt, at miljø- og energiministeren har sat sig i spidseren for opbygningen af et planbureaukrati, der ikke har set sin lige i dansk planlægningshistorie. Ifølge et telegram fra Ritzaus Bureau den 12. februar 1997 udtaler professor Peter Pagh fra Københavns Universitet, at »miljølovgivningen efterhånden er blevet helt uforståelig, selv for fagfolk« og, at »det er helt nødvendigt med en gennemgribende reform, hvis lovgivningen skal virke efter hensigten.« Peter Pagh er professor i miljøret og har gennem otte år forsket i miljølovene.

Det fremgår af Morgenavisen Jyllands-Posten den 26. oktober 1999, at finansministerens ambition er at gøre reglerne klare. Men i samme artikel mener ministeren, at der ikke er udsigt til, at den offentlige sektor bliver mere gennemskuelig, eller at antallet af regler og forordninger begynder at falde. Og det er ifølge ministeren heller ikke noget problem. For borgerne behøver ikke at forstå de komplicerede regler. En sådan holdning finder forslagsstillerne dybest set krænkende for retssikkerheden. Det er forslagsstillernes klare opfattelse, at borgere i et retssamfund har krav på at kunne forstå regler og forordninger, der regulerer deres